

Պարույր Սևակ

Ուղտն ու ծիտը

Ով ստեղծեց գազաններին,
Թռչողներին, վագաններին,
Երբ որ հերթը ուղտին հասավ,
Ուղտին տվեց բարձր հասակ,
Մեջքը՝ շատ հարթ ու հավասար,
Ոտքը՝ երկար, բայց ոչ բարակ,
Վիզն էլ՝ սիրուն մի աշտարակ:
Եվ մի օր Ստեղծողը
Ուզեց բոլոր գավակներին
Իր մոտ կանչել,
Լավ ճանաչել:
Հավաքելն էլ դժվար բան չէր.
Սրան ճամփեց՝ նրա՛ն կանչի,
Նրան ճամփեց՝ սրա՛ն կանչի:
Ուղտն էլ գնաց ծտին բերի.
«Քեզ կանչում են, դե՛, շո՛ւտ արի»:
Իսկ ծիտն ասաց.
«Սրա՛ն դու տես,
Մի այնպիսի՛ քացի կուտես,
Որ յոթ տապակ կպտըտես»:
Նայեց ծտին Ուղտը հսկա

Ու ծիծաղեց Ուդարը քահ-քահ,
Ու ծիծաղեց հսկան այնքա՛ն,
Որ ծիծաղից գետինն փռվեց:
Ու ծիծաղեց... վի՛զը ծռվեց,
Մե՛ջքը ծռվեց,
Ո՛տքը ծռվեց:
Վիզ, մեջք ու ոտ ծռվեց գնաց
Եվ այդպես էլ... ծռված մնաց...